

Bölcs 6,12-16; 1Tessz 4,13-18; Mt 25,1-13

“..., hogy találkozzunk Krisztussal és örökké az Úrral legyünk!”

Az egész földi életünknek ez a célja: *“hogy találkozzunk Krisztussal és örökké az Úrral legyünk.”* Akkor lépünk be, akkor élünk egyre teljesebben a mennyek országának valóságában, ha már most találkozunk Krisztussal és mindenben Vele akarunk lenni.

Jézus példabeszéde szerint ennek a találkozásnak egyik feltétele az, hogy ki-menjünk a Vőlegény elé, aki szeretne égő lámpással a kezünkben ránk találni, és ránk ismerni.

Ahhoz azonban, hogy valóban találkozzuk Krisztussal, nem elég a pillanatnyi lelkesedésünk, vagy általános jó szándékunk, mert ezt az egész találkozást nem mi irányítjuk. A mennyek országa nem a mi kis egónk országa, hanem Istené. A Vőlegény nem akkor jön, amikor mi ráérünk, amikor nekünk kényelmes és éppen összekaptuk magunkat, hanem akkor jön, amikor szerinte a legmegfelelőbb. Időt kaptunk, hogy erre az örök találkozásra és együttlétre fölkészüljünk, és ezt az időt okosan kell fölhasználnunk.

Ez talán az okos szüzek okosságának egyik fő vonása, hogy ők mindig időben voltak ott, ahol éppen lenniük kellett. Időben megvették az olajat, hogy korszóikban vi-hessenek magukkal a lámpásaikhoz. Nem csak előrelátóak voltak, hanem mindig azt tették, aminek éppen az ideje volt. Nem az utolsó pillanatban rohagáltak a kereskedőkhöz, hanem még akkor, amikor ez volt a feladat.

Ahhoz, *“Hogy találkozzunk Krisztussal és majd örökké az Úrral legyünk”*, ez az egyik legokosabb dolog, amit tehetünk, hogy mindig igyekszünk a helyünkön lenni és örömmel azt tenni, ami éppen az állapotbeli feladatunk.

Így töltjük korszóinkba az olajat. Az olaj, amiről szó van, nem annyira egy anyagi valóság, hanem sokkal inkább maga a kapcsolat. Az olajat valamiképpen a Vőlegénnyel, Jézussal való barátságunkból merítjük addig is, míg nem látjuk Őt színről-színre. Az olaj, amellyel érdemes a korszóinkat megtölteni, olyan valami, ami állandóan fényt és életet ad.

Lehet, hogy ha Jézus ma mondaná a példabeszédet, nem olajról és mécseről beszélne, hanem azt mondaná, hogy mind magukkal vitték a telefonjukat, a balgák azonban, otthon hagyták a töltőiket, míg az okosak töltőt is vittek magukkal. Ahogy a lámpásba olaj kell, a telefon töltéséhez pedig szükségünk van egy kábelre, vagy powerbankra, úgy ahhoz, hogy mindig élő kapcsolatban lehessünk a Vőlegénnyel, Krisztussal, folyton meg kell nyílnunk az Ő jelenlétére.

Mindez nem is olyan nehéz, ha arra gondolunk, amit a Bölcsesség könyvében olvastunk: *“Könnyen felismerik, akik szeretik és rátalálnak, akik keresik. Már előre megmutatkozik azoknak, akik vágyódnak rá.”* Sőt, *“maga megy és megkeresi azokat, akik méltók rá, barátságosan megjelenik nekik az utakon, és minden szándékukban találkozik velük.”*

Ha vágyódnunk arra, hogy Jézussal legyünk, ha szeretettel keressük az Ő jelenlétét, akkor könnyen rátalálunk és Ő állandóan feltölt, visszatölt szeretetével. Mintha

ez az olaj a lámpásba, a vágyakozás, a várakozás és a szeretet olaja lenne. Ha teljes szívvel, a szeretet vágyakozásával igyekszünk a helyünkön lenni és élni a jelen pillanat feladatát, akkor nem kell félnünk, hogy elfogy az olajunk vagy lemerülünk. Akkor, nem kell folyton pörögnünk és görcsölnünk valamin. Akkor ha elálmosodunk, nyugodtan és békésen alhatunk, mert a telefon éjszaka is töltődik. Az okos szüzek is békésen alhattak, mert tudták, hogy van náluk tartalék olaj.

Az okos szüzek okosságának egy másik vonása az, hogy, nem csak időben megvették, hanem örömmel cipelték is a kancsóikat, benne tartalék olajjal. Nem tudom, mekkora volt egy ilyen olajos-korsó, valószínűleg nem akkora, mint a kánai menyegzőn a tisztálkodásra használatos kőkorsók, de azért ezt is kicsit macerás lehetett vinni, és minden bizonnyal plusz súlyt is jelentett. A balgák, talán nem csak azért nem vittek magukkal korsóikban olajat, mert elkéstek, vagy elfelejtettek vinni, hanem megeshet, hogy azért sem, mert nem akarták még ezt is cipelni. Ha együtt indultak az okosakkal, minden bizonnyal látták, hogy azok hoznak tartalék olajat, ők mégsem követték a példájukat. Talán a balgáknak egyéb dolgokkal volt tele a kezük, mindenféle másra gondoltak és azért maradt ki éppen az olaj. Elképzelhető, hogy mindenféle fölösleges dolgot cipeltek, csak azt nem, ami lényeges. Lehet, hogy volt náluk hajvasaló, hajszárító, smink készlet, szempilla spirál és minden egyéb, hogy szépek legyenek az érkező Vőlegény előtt, csak éppen a töltőt felejtették el a merülőben lévő telefonjukhoz, hogy világítsanak vele és fogadják a Vőlegény jelzéseit.

Néha nekünk is azért nem sikerül, minden jó szándékunk ellenére, az okosakhoz tartoznunk, mert annyi minden kevésbé fontos dolgot cipelünk életünk útjain, hogy csak a lényegre nem marad erőnk, időnk. A Vőlegény Krisztus elé akarunk menni, de közben mégis elfelejtünk Jézusra figyelni és arra, amit Ő kér tőlünk. Az égő mécsesünknel, a vágyakozó szeretetünknel, amellyel várunk kellene, könnyen fontosabbá válik minden más, és csak azt nem vesszük, ami a legfontosabb. Néha jó föltenni magunknak a kérdést, hogy ha most jönne a Vőlegény, mit találna nálam? Kapkodással, idegeskedéssel, a saját igazammal, hiúsággal, fontoskodással, félelmemmel, kényelmemmel, lustasággal, türelmetlenségemmel, önmagammal van-e tele a szívem, vagy lángoló, odaadó testvéri szeretettel és a Mennyei Atya szeretetébe vetett fényes bizalommal? Nem mindegy mit cipelek, míg a Vőlegény elé megyek. Az korszokban a tartalék olajat vinni lemondással is jár, de megéri érte minden mást kitenni. Egy jó gyónás és minden újrakezdésünk segít, hogy míg még úton vagyunk, kicseréljük azt, ami nem kell, arra, ami egyedül fontos.

Végül harmadikként különös az okos szüzeknél, és valamiképpen ez is okosságuk része, hogy nem adnak a balgáknak a saját olajukból.

Elsőre talán könnyen azt gondolnánk, hogy lehet, hogy okosak, de mégis milyen önzők, közömbösek, és hogy hiányzik belőlük az együttérzés. Pedig egyáltalán nem erről van szó.

Elképzelhető, hogy példájukon túl, az okosak már az út elején és útközben is többször figyelmeztették a balgákat, hogy fontos lenne az a tartalék olaj, kerítsenek maguknak, míg nem késő. A balgák azonban nem akarták még ezt is cipelni, és talán

azt mondták magukban, hogy *“minek hozzunk mi is olajat, cipeljék csak ezek a nagy okosak, majd úgyis adnak nekünk, ha kérünk tőlük.”*

Az okosak okossága a következetességük, és hogy nem hagyják, hogy kihasználják őket. Az irgalmas szeretet nem mulyaság. Tudják, hogy ha megosztanák az olajukat, ezzel se maguknak, se a balgáknak nem tennének jót, ezért mondják: *“nem lehet, nehogy nekünk is, nektek is kevés legyen”*.

Vannak helyzetek, amelyekben ha nem vagyunk határozottak, akkor se magunknak, se a másoknak nem teszünk jót. Az igazi szereteten mindenki nyer. A veszít-veszít játszma, hogy ha már nekem nincs elég, neked se legyen, nem vezet sehová. Ha a másik lemerült, ha a másik eltávolodott Istentől, nem azzal segítek neki, ha magamat is hagyom lemeríteni és már együtt vagyunk lemerültek, hanem azzal, ha továbbra is világítok a szeretetben és meghagyom a másoknak a saját felelősségét. Minél világosabban tudja a testvérem, hogy nem adhatok az olajomból, annál nagyobb esély van rá, hogy még időben megtölti a maga korsóját.

Az okosak válaszában leginkább a személyes szabadságunk és felelősségünk misztériuma van jelen. Együtt megyünk a Vőlegény elé, együtt várakozunk és virrasztunk, és szeretnénk majd együtt ünnepelni az örök lakomán. Mégis mindenki csak személyesen és szabadon élheti azt a kapcsolatot, amely alapján a Vőlegény ránk ismer.

Hiszen a balga szüzek esetében végső soron nem azt veti a szemükre a Vőlegény, hogy későn érkeztek, és azt sem, hogy nem világított a lámpásuk, hanem azt, hogy *“nem ismeri őket”*. A gond tehát a kapcsolatuk: az, hogy nincsenek közösségben Vele. A kapcsolat pedig mindig személyes. A másik helyett nem ismerkedhetünk meg valakivel, a másik helyett nem tudunk szeretni, ezért nem működik a másik olajával a lámpásunk.

Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy nem tudunk segíteni egymásnak, csak azt, hogy nem így. Leginkább azzal segítünk, ha mi magunk engedjük, hogy a Szentlélek vezessen bennünket az okosságban, az által, hogy megtöltjük a korsóinkat és vágyakozó örömmel keressük a jelen pillanat feladatát és Jézus jelenlétét, az által, hogy örömmel elengedünk és elhagyunk minden mást inkább, minthogy elhagyjuk a szeretet olajos korsóját, és az által, hogy következetesen kitartunk a Krisztussal való kapcsolatunk szabadságában és abban, amit az Ő akarátának fölismertünk.

Ha az olajunkból nem is adhatunk, a másik helyett meg nem térhetünk, azért szeretettel mindig világíthatunk egymásnak, felajánlhatjuk érte keresztjeink hordozását, és imádkozhatunk, hogy minden testvérünk még időben odaérjen égő lámpással, mire érkezik a Vőlegény, hogy együtt *“találkozzunk Krisztussal és örökre az Úrral legyenek”*. Amen.